

Son Kızıl

– İ_Avciođlu · 28 Ocak 2023

Eksik hayallerimin derdiyle yükseklerdeyim.
Bir tarafım uçurum, bir yanım sessiz.

Yüređim mi kopacak ne!
Bilmem, yorgun düşlerimden mi,
yoksa hicranımın büyüsünden mi?

Uđur böcekleri gibi hem dorukta,
hem yalnız, hem özgür olmuşçasına, Uçuşur ruhum tek başına.

Haykırışlarımın yankısı dönerken bedenime,
Buluşup o sesle gelir, "üzülme" diye.

Dik yamaçlar misali sarp, keskin, öfkeli,
Benziyor kalbim, tutunacak bir yeri yok, uzatılan bir eli.

Kopuyor fırtınalar, yıkılıyor seraklar,
Sanki beynimin içindeki,
uçururcasına herşeyi,

Ufukta kalan son kızıl,
kaybolurken temaşamda.

Duygularım yorgun, hislerim dalgın o anda.

Karanlıkların derinliğinde,
yönümü gösteren işte " o " yıldız.
O kadar uzak, o denli yakın, o kadar fedakar.

Dönüyorum işte, ruhum ayrı yerde,
Benliğim kopmuş,
"Zaman" da ne? Kainat durmuş.
Derinlerden, bir şeyler solmuş.

Yürümek mi zor? Yukarıda bıraktıklarım mı yoksa?
Dayanabilir miyim sanırsın, ey karlı koca!

Sanki kızmış da kararmış,
o dev sehabları,
Razıyım, yeter ki ver aleme bu damlaları.
İçsin de yeşersin, cana kuruyan can'ları.

İsmail AVCIOĞLU